

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 11. svečana 1881.

List 6.

Iz življenja Mavricija Tomana.

(Dalje.)

IX. Opazke o Kaferski deželi.

Predno Afriko za vselej zapustim, naj še nekaj omenim o navadah in lastnostih Kafrov in o njihovi deželi. Naprej pa zagotovim bralce, da ne bom nič povedal, kar nisem sam skusil. Kafri so od rojstva vsi črni, in čim bolj črni so, tem za bolj zale se čislajo. Ljudje so lepo zraščeni, močni in veseli, pa za delo leni, in z jedjo in pijačo so kmalo zadovoljni. Le redkokrat se med njimi nahajajo kruljevi, hromi, škilasti itd.; nasproti pa je veliko slepih, posebno v tistih krajih, kjer so solnčni žarki močni. Navada je pri njih, da hromi s hromim, gerbasti z gerbastim se zaročijo, da ne more drug drugemu kaj očitati. Le nekaj so s suknom ali kožo, ali pa tudi s perjem pokriti. Ako Portugalci svojim sužnjim na leto enkrat malo debelega sukna, ali kako pisano ruto dajo, mislijo, kdo vé, kaj so zdaj dobili ter se bodo s tem posebno ponašali.

Sploh so Kafri zarobljeni ljudje; le v krajih pod portugalsko vlado so se nekaj opilili in so še precej prebrisani. Pred Evropejci in belimi Azijanci imajo nekaj strah, posebno pa spoštujejo ženski spol. Nevarnosti ni nobene, da bi Evropejcem kaj žalega storili, še manj, da bi jim po življenji stregli. Le takrat, kadar jim njihovi gospodje kaj tacega ukažejo, spravijo kterege na uni svet. Na taki način je bil pred nekaj leti v mestu Têti umorjen misijonar iz družbe Jezuzove, ker je pohujšljivo življenje nekterih osôb grajal.

Ne posebno rad pa povém, da Kafri radi kradejo in ropajo; in pri tem delu so zelo znajdeni. Privadijo se tudi dela in lahko postanejo krojači, kovači, tesarji itd. Tudi se dobro naučé po evropejski šegi kuhati, in Portugalcem navadno Kafri kuhinjo oskerbljujejo; imajo pa le kuharje. Prav težko se nauči pravi Kafer brati in pisati, in veliko lét je treba večkrat se truditi, da se jim potrebne keršanske resnice v glavo vbijejo. Mulati, sinovi belih očetov, niso popolnoma črni, in ti so veliko bolj podučljivi, kakor pravi Kafri, in zarad tega jih tudi išejo in čislajo, kakor male gospode.

Kafri vse jedó: pse, mačke, miši, kače, kobilice, slone, morske konje in druge zveri, enako ribe, če je

meso tudi že gnjilo in smerdljivo, ali pa, da je že polno červičev. Navadna hrana jim je proso, ki pa veliko večje zraste, kakor pri nas. Černe ženske ga med dvema kamnoma trejo, ker o mlika nič ne vedó, in skuhajo iz moke nekako raševino ali polento. Vsakdo vzame te polente lep kosec, in ako dobi še kje kake pol gnjile ribe, misli, da prav gosposko je. V primerljajih, ko si ne morejo kuhati, jedó v vodi namočeno proso ali moko, — to posebno, kadar potujejo. Pijača jim je voda, naj si pa bo iz reke, vodujaka ali luže. Pripravljajo si tudi nekako pivo, ki ga „pompe“ imenujejo.

Pripravljajo to pijačo iz na pol stertega prosa, katero toliko časa v vodi kisajo, da je gosto, potem to stvar precedijo skozi sukno, in dobodo pijačo, ktera je pinjenmu mleku veliko bolj, kakor olu podobna. Lastnost ima, da hladi, redi in upijani. Jaz sem jo večkrat rad pil, da sem se ohladil.

Za godbo rabijo šest ali sedem različno velikih bobnov, ki pa v resnici niso nič družega, kakor izdolbljeni čoki, in na njih preprežena kožica, ki je na sredi s smolo namazana. Na take bobne tolčejo s palicami, in navadno nastane tako bučanje, da se pol ure daleč sliši. Pri popolni godbi morajo še biti kravji rogovi, na ktere s palico tolčejo in pa velik jekleni trivogelnik. Dodavajo pa temu še splošno tulenje in ukanje, in potem je godba še le dobra in hvale vredna. Lahko si vsak misli, da taka godba, posebno od blizo slišana, za ušesa Evropejcev ni. Pri vsim tem pa je vendar le treba jih poslušati, hvaliti in še darove jim deliti. Razun teh imajo še drugačne glasbine tvarine.

Pri svečanostih, pri katerih zgoraj omenjeno „pompo“ pijejo, vabijo vasi druga drugo, rajajo, skačejo, in ne gledajo, če tudi vse poženejo in morajo potem hoditi v gojzde divjega sadja iskat, da si lakoto tolažijo.

(Dalje sledi.)

Pogled nazaj na božični čas.

(Ogovor do rokodelskih mladenčev pri božičnici ss. treh Kraljev 1881.)

Čas od Božiča do Svečnice je posvečen Jezusovemu sv. Detinstvu. Akoravno pa je ta čas pretekel, vendar naslednji premisljiki ne bodo odveč. Tako-le se

glasé: Kralji so prišli iskat Kralja, in našli so majhno Dete, vendar so ga molili kot kralja, in sicer kot nebeškega Kralja, kar je tudi res bil. To je kaj veličnega, prečudnega. Čudno je to, da je Jezus prišel na svet kot malo, nezmožno Dete in se je podvergel tolikemu terpljenju, tolikim nevarnostim že v otročjih dnevih in letih. Zakaj neki to? Menim, da se ne bomo motili, ako mislimo, da zato, da je precej v začetku majhen za male delal, za male otročiče poskerbel, da je njih mladost posvetil, jim ko Dete dobrot prinesel. Hudobni duh je Bogu nevošljiv za male, on sovraži male, katere Bog tako močno ljubi. Zato je satan Heroda nadražil, da je v prvo malega Jezusa iskal umoriti, drugič pa, da je dal betlehemske otročiče poklati in pomoriti.

Kakor pa se je godilo otročičem tam v Betlehemu, ne boljše se je godilo otročičem po vsem svetu že od začetka več ali manj, odkar se je bilo božje razodenje zgubilo in malikovanje nastalo. Celó marsikteri judovski kralji, ce tudi so imeli spoznanje pravega Boga, so otročiče dajali žgati in moriti, ter malikom darovati. Naj povém nekaj takega.

Pred kakimi 15 leti sem bil v Jeruzalemu. Neko popoldne nas je več popotnikov šlo iz Jeruzalema v Betlehem, ki je samo dve uri od Jeruzalema, tam Jezusovo Detinstvo počastit. Šli smo ob Jeruzalemu po tisti poti, koder nekdanj ss. trije Kralji. Ne daleč od doline Geben-Hinom ali Gehena. Tam je Tofet, tisti strahoviti prostor, na katerem so se godile gnjusobe, ki more clovek le s strahom na nje misliti; zato je tudi ta kraj podoba pekla, — „Gehena“ namreč pomeni pekel. V tej dolini so namreč častili malika Moloha, iz broná vltó pošast s cloveško podobo, pa z junčjo glavo in z razpetima rokama. V tej pošasti so znotraj zakurili, jo razbelili ter so matere po malikovavskih služabnikih svoje lastne otročiče temu ostudnemu maliku v naročje dajale in darovale. Mati še usmiljenja ni smela imeti do svojega otroka. Ako bi se bila mati otročičeva pri tem jokala, so otroka vendar le sežgali, materi pa je to usmiljenje služilo za nečast! Celó nekteri judovski kralji, kakor Ahaz, so bili zabredli v to grozno slepoto.

Kakor tam, tako se je godilo daleč po svetu, česar pa čas ne dopusti vam obširošne razlagati. Oskerbite si bukvice: „Djanje sv. Detinstva“, „Misijon otrok“, in kar je enacega, pa se bodete sami prepričali, kako se po nekaj take neusmiljenosti še zdaj godé, koder sv. vere nebeškega Deteta Jezusa sprejeti ali ohraniti niso hotli. Našli bodete, kako v Kini starši sami na tisuče in stotisuče majhnih otročičev pomečejo v vodo, v brezna, na pota, jih dajejo pesom, svinjam raztergati. Pogani niso vedili in ne vedó, da je vsak clovek neskončno velike vrednosti, če tudi je še slab in majhen otrok, ali če je tudi slep, kruljev ali kakor si bođi skazen; zato so tako delali in delajo z otroci. Kdo pa je v taki nadlogi pomagal? Nebeško Dete, božični Ježček, Sin Božji je prišel kakor majhno dete na svet, se je dal Mariji in Jožefu, pastirjem in ss. 3 Kraljem v jaslicah častiti. On je posvetil detinstvo, to se pravi, otročičem je zgubljeno veljavo zopet dal. Ukazal je male kerševati, b agoslavljaj, božkal jih je, in strašno gorjé je zažugal tistemu, kateri bi koga teh malih zaničeval kakor nevredno stvar, ga terpinčil, zasramoval ali celó zametoval in v smert zročil, ali ko bi ga dušno zaničeval, v greh zapeljal, pohujšal.

Detek Jezus še zdaj skerbí za take od lastnih staršev zaveržene otročiče. Obudil je n. pr. dobro znano družbico: sv. Detinstvo. Duhovni, redovniki, redovnice gredó v poganske dežele in take zaveržene otročiče pobirajo, odkupujejo, jih kerstijo ter s tem Bogu posveté, potem čedno izrežajo, če je še mogoče; če so pa že

preveč sterpinčeni in umerjó, so saj njih dušice s kerstom rešene, kakor so bili rešeni betlehemski, v lastni kervi keršeni otročiči, katere je bil neusmiljeni Herod ukazal posekati.

Drugi, kateri sami ne gredó po taki poti otročičev reševati, pa lahko domá za nje skerbé s tem, da pristopijo v družbo sv. Detinstva, vsak dan za nje in za se molijo „Češena-Marijo“ s pristavkom: „O sv. Devica Marija, prosi za nas in za uboge poganske otroke!“ in malo milošinjó za nje darujejo. Po novih naznanilih je bilo s pomočjo te družbice sv. Detinstva l 1878 435.021 poganskih otrok tako oteht in keršenih, 94.512 jih je pri življenji ostalo in se keršansko izrežajo. Vedie, da misijonarji v Kini imajo za reševanje zaverženih otročičev 386 sirotišnic (hiš, v katere rešene otroke sprejemajo), 1675 šól, 141 delavnic, 96 pristav (ali poslopij z vertovi in poljem, da se vadijo delati), in 422 lekarnic (apoték, ker večina teh otročičev je oslabljenih in bolnih). Lejte, v enem samem letu je Dete Ježušek s pomočjo te družbe rešilo blizo pol milijona poganskih otrok!

Kako ljuba je Bogu taka skerb za uboge otročiče, večkrat pokaže s prečudnimi dogodki. En sam izgled vam naj povém, kar se je dogodilo ravno preteklo leto. Opomnjeno pa bodi, da to se je dogodilo v Tibetu od nekkih staršev, ki niso tako neusmiljeni do svojih otrok, kakor so Kitajci. Taki starši iz neke vasi na Tibetanskem prinesó bolnega otročiča k misijonarju (P. Dubernard-u), za katerega po cloveški moči ni bilo več otenja. „Le Bog sam še zamore pomagati“, reče misijonar staršem. Starši ga nato prosijo, naj smejo iti v kapelo in Boga kristjanov prav živo prositi, da bi otroka ozdravil. Duhoven jim privoli in dobri ljudje cele ure dolgo ostanejo v kapeli ter ponavljajo z usti in srcem besede: „Bog kristjanov, stori zopet zdravega našega otroka!“ Otrok pa je vedno huje omagoval, in duhoven toraj reče: „Dobri ljudje, znati je, da otrok se bliža smerti, dopustite mi, da ga kerstim, ter bo za srečno večnost rešen.“ Starši odgovoré: „Prav, prosimo, kerstite ga, da pride v nebesa, ako ga že moramo zgubiti.“ Pater otročiča slovesno kersti. Pa glej, kako prečudno! Berž ko je sveta kerstna voda njegovo čelo porosila, postane otrok močnejši, in drugi dan je viditi popolnoma zdrav. Čez dva dni pa se zopet kaže, da ima umreti, in v svoji britkosti prosijo starši, naj ga še enkrat kersti. Duhoven jim dopové, da to se nikakor ne more zgoditi; dá pa otroku polno žljico znane čudežne vode iz Loura, — in lejte, kakor velikrat — skaže tudi tukaj voda čudežno moč: otrok dá glas od sebe, se giblje in prosi živeža. — S tem pa so starši tako hvaležno ginjeni, da prosijo, naj jih sprejme v nauk za sv. kerst. Čez dobrih par mesecev so bili keršeni in tudi neka druga sosednja družina je nasledvala zgled teh dobrih ljudi. Ozdravljenje tega otročiča je tedaj dvé družini pripeljalo v sv. Cerkev.

Tako se godi daleč na Jutrovem, na Kitajskem, kjer je še silo veliko poganov in malikovavcev. Dete Jezus hoče, da naj bi vsi ljudje njegovo sv. vero sprejeli in se zveličali. — tudi judje; zato je jude zavergel, ker tega niso hotli, vendar pa tudi jude še zmeraj kliče. Na Francoskem je bil pred kakimi 40 leti učen jud grozno nasproten Jezusovi veri; ker je bil pa odkritoserčen mož, in ni vedil, kaj dela, se mu je v Rimu v cerkvi sv. Andreja (kamor je bil šel iz radovednosti) Marija prikazala, dobil je jasno spoznanje prave vere in bil je v trenutku spreobrnjen. Ta učeni gospod je šel potem v Jeruzalem, je od Turkov kupil mesto, na katerem je stal Kristus kakor „Ekce Homo“, je zidal na tem mestu cerkev, vstanovil samostan Sijonskih hčér v Jeruzalemu in enake samostane še po družih krajih; v

tih kloštrih se vsak dan po trikrat milost kliče in moli za jude, da bi se dali kerstiti; posebno pa se v šole jemljó judovski in turški revni otročiči in se gleda, da sčasoma dobri kristjani postanejo. Lejte, tako Dete Jezus v Sveti deželi skerbi za uboge nekeršene otročiče. Moram pa za rokodelce povedati še nekaj, kar posebno rokodelski stan tiče. Omenjeni gospod je zraven tega v Jeruzalemu vstanovil veliko napravo, ki se imenuje vstav sv. Petra. V ta vstav sprejemljejo mlade dečke, fante, in tam se učijo vsakterih rokodelstev (zakaj rokodelstva so bile v Palestini do zdaj močno zanemarjene), in tako skerbí ta gospod tudi v časnih potrebah svojim sorojakom pomagati. Tega častitljivega duhovna osebno poznam, sem ga pred več leti vidil v Jeruzalemu, je tudi že v Ljubljano pisal, in on ni noben drugi, kakor čast. g. Alfons Marija Ratisbon, čegar ime ste gotovo že slišali.

Kako pa se zameri Detetu Jezusu, kdor sv. kerstu nasprotuje, bodete sprevidili iz te-le dogodbe, ki se je pripetila nedavno v Jeruzalemu, kakor Ratisbon sam pripoveduje. Judovsk oče boljšega serca, ki je pri protestantih imel neko službo, je svojega sina dajal v šolo Ratisbonovo. Protestantje to zvedó, šam zaženo in žugajo očetu, da zaslužek zgubi, če sina kar precej ne vzame iz katoliške šole. To se res zgodi in nevošljivi luterani so tako veseli, da mladenču dajejo denara, ter ga želé nekako poterditi, plačati zato, ker je zapustil katoliško šolo. Pa kaj se zgodi?...

Nespremišljeni mladenec si s tistim denarom najme urnega konjiča in dirja z njim sem ter tje ob mestu na vso moč. Konju pa je odveč in neprevidoma ubozega dečka tako hudo treši na tla, da si je glavo razbil in kakor v znamuje strahovanja ravno na turškem pokopališu, na turškem grobu dušo izdihne in tako gre brez sv. kersta iz tega sveta.

Še en kraj, ki nas bolj tiče, kakor drugi, vam naj omenim, kjer se tudi keršanskim otročičem hudo godi, in so velikrat oropani sv. kersta in sv. vere. To je Bosna in Ercegovina na Turškem, koder prebivajo naši brati Sloveni. Ta dežela je po nekoliko rešena spod Turka, pa vendar še mnogotero tam gospodujejo turške postave, šege, navade in razvade. Turki so vsi voléji po keršanskih otrocih; zlasti mlade ubožne deklice kupujejo, kakor pišejo od tam, jih izrejšajo, se vé, za turkinje, ali pa jih izročujejo judom, kateri jih vlačijo v tuje dežele in jih za sužnje prodajajo. (Jahrb. d. Werkes d. heil. Kindheit J. 1881, 1. str. 4.) Kako je tem otrokom pomagati? Zeló tako, kakor unim na Kitajskem. V Bosni povsod so očetje frančiškani, ki imajo dušno pastirstvo za katoličane od nekda. Fo več krajih so v poslednjih časih usmiljene Sestre in druge redovnice z ubožnicami, šolami, bolnišnicami; v Banjaluki so čč. oo. Trapisti, ki imajo sirotišnico za ubožne dečke, pa še posebno delavnišnico za odrasene delavce, rokodelce in vsaktere revne in zanemarjene ljudi, tudi iz naših krajev. Tam doli v tej napravi dobí vsak, kdor se nima kam djati, delo, obleko in živež, — samo če ima dobro voljo poboljšati se in začeti pošteno po keršansko živeti. Lejte, vse te in take naprave so sad Deteka betlehemskega, Jezuska, on je vse dobrote na svét prinesel, on je za ubožne, revne in potrebne poskerbel, še posebno pa za uboge in nezmožne otročiče. Vsim tem in takim zamorete tudi vi pomagati, ako pristopite k djanju sv. Detinstva, ali pa tudi sicer, ako podaste kako milošnjo v omenjene namene — za Bosno, za Ratisbonove naprave, za sv. Detinstvo.

Ti premislíki so zadevali druge dežele, bolj tuje otročiče in mladino; kaj bo pa za vas, za domače sploh? Ne govorim toliko o ubožnih, zapušenih, sirotah, ker znano je, da tudi pri nas se zlasti poslednji čas močno

začenja skerbeti za naše domače sirote in ubožne? Kaj pa bo z ubožnimi na duši? Kaj z njimi, ki so res naj večí sirote? Kaj za tiste, ki se potepajo, dasiravno imajo doma starše; — kaj za tiste, ki kolnejo, ki kradejo, ki sv. mašo ob nedeljah opušajo, ki so še mlečnobradci, pa Boga žalijo s takimi pregrehami, ki jih človeški jezik govoriti ne smé? Kaj s tacimi, ki nikoli niso lačni kruha, pa so vendar ubožni v čednostih, veliki grešniki v otročji koži!

Vas, preljubi otroci, je Jezus, bi djal, k svojim jaslicam poklical, dal priložnost, da imate lepši izrejo, boljši poduk, vi ste, bi djal, izvoljenci Detete Jezuska: vam je pa tudi zato nalogo dal, da morate druge, svoje prijatelje, tovarše po svoji moči od hudega odvracati, jih z lepimi izgledi k dobremu buditi. Drugi, kakor ste slišali, so na tujem misijonarji, da pridobivajo otroke za nebeško kraljestvo; jaz pa danes vas postavim za domače misijonarje: povsod, kjer le morete, hudo zatirajte, pa dobro pospešujte; tako se bodete prikupili svojim dobrotnikom in dobrotnicam, ki so vam tudi za božični čas tako lepo veselje napravili; prikupili se bote svojim mojstrom in gospodarjem; prikupili se pa čez vse naj bolj Detetu Jezusu, kteremu bodi čast in hvala vekomaj!

Sr. Jožef.

Sv. katoliška cerkev obhaja v nedeljo — 23. prosinca — ravno v osmino praznika presladkega Imena Jezusovega — spomin poroke preblazene Device Marije s prečistim očakom sv. Jožefom. Sv. evangelij tega praznika nam pravi, da je bila Jezusova Mati Marija Jožefu zaročena, in da mu je bil angelj zapovedal Marijo k sebi vzeti, rekoč: „Jožef, Davidov sin! ne boj se k sebi vzeti Marije svoje žene; zakaj, kar je v nji rojeno, je od svetega Duha“ (Mat. 1, 18–20.)

Naj starejši in naj imenitnejši cerkveni učeníki pišejo to-le o Marijnem zaročenju: Marija je bila le tri leta pri svojih starših; potem so jo njeni starši v tempelj pripeljali. V tempeljnu je živela, je vedno Boga častila in se v skrivnostnem premišljevanju z njim pogovarjala, do časa svojega zaročenja z deviškim Jožefom. Bila pa je pri Judih navada, da so duhovni staršem nazaj poslali device, ki so v tempeljnu živeli, precej ko so dosegle za možitev dostojno starost. Starši preblazene Device Marije pa so umerli med tem časom, ko je bila ona v tempeljnu. Duhovni so se zdaj posvetovali, kaj hočejo s presveto Device. Po Božji naredbi so sklenili, da jo hočejo dati v zaroko možu, ki bi bil spreten, da bi varoval njeno devištvo.

Pobožni častivci Marije in Jožeta nam pripovedujejo, da so duhovni razposlali glas po deželi in poklicali vse neoženjene može Davidovega rodu.

Po Božjem navdihnjenju je veliki duhoven vsakemu pričujočemu mladenču dal suho mandelnovo vejco, ter je ukazal, naj sleherni svojo vejco po svoje zaznamoja, in med molitvami in med darovanjem v svoji roki ima. Potem so zbrali vse vejce ter jih položili na altar pred svetišče. Povedano pa jim je bilo, da tistega bo Gospod izvolil in ga z nazareško deviceo Marijo poročil, čigar vejca bo ozelenela in cvetela. Ko so vejce pred svetiščem ležale, so še daljne molitve opravljali. V določenem času pa so vidili, da ni ozelenela nobena vejca; toraj zmed vseh teh mladenčev ni bil nihče od Boga zvoljeni ženin presvete Device.

Tempeljnovi duhovni so vnovič iskali po rodbinskih zapisnikih, ni li še kateri Davidov naslednik, kterega bi bili poprej zgrešili. In dobili so Jožefa, sinu

Jakobovega, ki ni bil prišel. Od svoje prve mladosti je čisto, nedolžno živel, ter je, kakor Marija, bil objubo storil, da boče v vednem devištvu Bogu služiti. In v svoji poniznosti se je nevrednega štel, da bi tako sveto Devico snubil. Poslali so ponj. Po naročilu duhovnov je meč darovanjem deržal tudi mandeljno vejico. Ko je pa to vejico na altar pred svetišče položil, glej! je ozelenela in cvetela, kakor bela lilija. Izročilo tudi pravi, da je nad cvetečo Jožefovo vejico se prikazal sv. Duh v podobi golobčeka po izreku sv. pisma, ki pravi: „In pognala bo mladika iz Jesetove korenine, in cvetlica bo zrastle iz njegove korenine. In Gospodov Duh bo na njem počival.“ (Jz. 11, 1.)

In tako je bil Jožef od Boga zvoljen zedin preblazeni Devici Mariji. Kako lepo so se spolnovali sklepi Božji, kaže to, ker oba sta že poprej imela storjeno objubo vednega devištva, oba sta bila z naj svetjšim življenjem popolnoma Bogu vdana.

Veči sreča pač nobenemu človeku ni došla, kakor sv. Jožefu v zaročitvi s presveto Devico, z Materjo Gospodovo. Ravno ta zaročitev je bila sv. Jožefu studenec brezmernega blagoslova in vedno veči in veči svetsti.

Mar ne bomo tedaj častili svetega Jožefa, kterega je Bog sam tako visoko povzdignil, tako prečudno počastil? In ker je bil tu na zemlji sam Sin Božji svetemu Jožefu pokoren, mar se ne bomo zanesli, da ga bo Jezus tudi tam v nebesih uslišal v vsem, kar bo za nas prosil? Zato: *Ite ad Josef!* „Pojdite k Jožefu!“ Tako je rekel egiptovski kralj, ko so v tistih hudih, nerodovitnih letih od vseh krajev ljudje v Egipt hodili po žita. Egiptovskega Jožefa je Bog odbral, da je s svojim prerokovanjem preskerbel živeža v tistih hudih časih. In tako je en predpoda sv. Jožefa, ki je bil v to izvoljen, da je skerbel in svetu ohranil pravi Kruh življenja, Jezusa Kristusa, ko je z nebeškim Detetom v Egipt bežal, ga varoval, zanj skerbel in ga s trdom svojih rok preživil. In tako ni čuda, da Sin Božji zdaj svetemu Jožefu v plačilo za njegovo ljubezen in zvestobo pripuša veliko moč do neusahljive zakladnice svojega Božjega Serca. In ravno zato so pobožni kristjani že od nekdanj sv. Jožefa visoko častili.

Od kar je pa sv. Terezija izrekla prelepe besede: „Ne vém se domisliti, da bi ne bila dosegla, karkoli sem kdaj sv. Jožefa prosila“, od tedaj se češenje tega imenitnega in mogočnega priprošnika urno množi po vsem katoliškem svetu. Do verha pa gre to češenje, kar je nepozabljivi sv. Oče Pij IX sv. Jožefa očitno in slovesno razglasil za patrona ve-oljni sveti cerkvi. S tem razglasenjem je sv. Oče vsem vernim glasno zaklical: *Ite ad Josef!* (Pojdite k Jožefu!) Namestnik Gospodov tukaj na zemlji, vidni poglavar vesoljne cerkve, nas pošilja k sv. Jožefu, da ga združeno kličimo na pomoč, da nam toliko potrebnih milost sprosi pri Jezusovem presv. Sercu, pri kterem z Marijo, svojo preblazeno nevesto, vse premore

In keršanska ljubezen je znajdljiva. Te prelepe želje Marijinega papeža, Pija IX, se je oklenila v družbi vednega češenja sv. Jožefa. Ta družba častivcev sv. Jožefa se je ponovila leta 1854 v Milanu, in sv. Oče Pij IX so jo leta 1856 z mnogimi odpustki obdarovali.

Ta družba ima namen, da sv. Jožefa celo leto, vsak dan saj ena oseba, posebej časti. Ako se tako zbere 365 oseb, ktere si vsaka en dan v posebno češenje sv. Jožefa odloči, je družba že vstanovljena. Lahko pa sleherni prevzame tudi več dni, na priliko vsak mesec en dan; potem jih zadosti že 31 oseb.

Urno se širi po keršanskem svetu združeno češenje sv. Jožefu. Naj veči družba vednega češenja sv. Jožefa v našem cesarstvu je na Dunaju v predmestni fari: Weinhaus, v ktero je posebno veliki in ves vneti časti-

vec sv. Jožefa, župnik dr. Jožef Dekert že več kot 47 tisoč udov zapisal. Tudi na Dolenjskem v Šmarjeti je postavno vpeljana in z mater bratovščino v Rimu sklenjena družba vednega češenja sv. Jožefa, v kateri je zapisanih nad štiri tisoč dni, v kterih se sv. Jožef posebej časti.

To lepo opravilo bo gotovo dober sad obrodilo; in kdor sv. Jožefa v svojem življenju časti, se njegovi mogočni priprošnji priporočuje, njemu bo ta veliki svetnik zadujo uro tudi na strani stal.

V tej družbi, s tem češenjem se zatekamo po novi, pa gotovi poti v presveto Serce Jezusovo in častimo ob enem tudi Našo ljubo Gospo, preblazeno Devico Marijo, ko častimo in na pomoč kličemo njenega deviškega ženina, rednika njenega preljubljenega Božjega Sina. Marija je preserčno ljubila svojega deviškega ženina kot svojega naj zvestejšega prijatla in varha; zato je veselo njeno serce, kedar njeni otroci časté in ljubijo njenega prečistega ženina, kterega je častil in ljubil njen Božji Sin in kteremu je tudi pokoren bil. Mi pa potrebujemo tolike milosti in usmilenja presvetega Jezusovega Serca. Tecimo toraj k Naši ljubi Gospej in k posebnemu prijatlu presvetega Serca; in ako Marija in Jožef za nas prosita, bomo gotovo prejeli vse tiste milosti, ktere so nam za časno in večno življenje potrebne. Toraj: *Ite ad Josef!* — Pojdite k Jožefu!

Še nekaj. Bliža se mesec sušec. Ta mesec obhajamo poglavitni praznik, god svetega Jožefa. Kako bomo počastili sv. Jožefa? Kaj mu bomo prinesli za njegov god?

Sv. Jožef je patron celi katoliški Cerkvi; zato naj ga vsak kristjan preserčno in pobožno časti; vsak naj se njegovi mogočni priprošnji večkrat in zaupljivo priporočuje. Nekje je splošna navada, da verni po vsaki skupni molitvi, zjutraj, opoldne, zvečer, pred jedjo in po jedi, tudi v šoli, na zadnje združeni zdihejo: Naša ljuba Gospa presv. Serca, prosi za nas! (Vselej 100 dni odpustka.) In: Sveti Jožef, prijatel presv. Serca, prosi za nas! Tudi vselej 100 dni odp. Pij IX, 3. rozn. 1874.) O če bi to lepo navado vpeljali v vse hiše po vsem Slovenskem! Kako lahko je to, pa koliko dobička bi bilo!

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane, 6. sveč. (Slovesno vpeljevanje mestnega župnika v. č. g. Jan. Rozmana.) To je bil pa zopet vesel dan, ob kterem je imelo véčno ljudstvo priliko pokazati, kako vé spoštovati in častiti svoje skerbne in iskrene duhovne pastirje! Vsa fara si je prizadevala o tej priložnosti svojemu novemu duhovnemu „očetu“ skazati ljubezen in vdanost. Može farmani so jim prostovoljno počedili in okusno zmalali stanovanje, — ženske so za to slovesnost pripravile prav lep altarni pert, in cerkev, že sicer lepa, bila je res svatovsko okinčana od zunaj in od znotraj, podobna nevesti, ki praznično opravljena pričakuje svojega ženina. Velikanske zastave so vihrale s stolpov, in župnika, ki je od obilne duhovščine spremljan se bližal Božjemu hramu, je pred velikimi vratmi pozdravljaj zeleni slavolok s pomenljivim napisom:

Serčno stopi, župnik blagi!
V novo službo in oblast:
V blagor sebi, čedi dragi,
Večnemu Bogu na čast!

In ko je ob cerkvenih durih poklonila se svojemu novemu pastirju lepa versta verlih gospodov faranov, zadoneli so s kora mogočni glasovi slavnostne pesmi,

ktero je nalašč za ta dan zložil g. šolski vodja Andr. Praprotnik, in prav spretno jo vglasbil g. Leop. Belar. Glasi se:

Pozdravljen bodi, novi župnik.
Pozdravljen ljubi oče naš!
Prezvestih vérnih serc obilo
V nastopu svojem tu imaš.

Zakličemo ti serčno vdani:
Pri nas, pri nas te dolgo Bog ohrani!
Ti molil boš za nas ovčice,
Resnice svete nas učil,
Veselje, revo z nami vžival,
Otožnim boš sercé vedril.

Tu čuval boš zvesto nad nami,
Ohranoval nam zlati mir,
Od rojstva in do groba tmine
Nam zvesti bodeš naš pastir.
Zakličemo i. t. d.

Cerkev je bila znotraj, zlasti krog vélikega altarja, podobna kar zalemu vertu o poletji, zališale so jo razne plemena večidel inostranskih rastlin, vmes celó cveteče!

— Tu smo zagledali tudi dvojno dragoceno darilo blagorodnih gospodov očeta Antona in sina Alb Samassa. Pervi je Šentjakopski cerkvi poklonil šest mogočnih, kaj okusno in cerkvenemu zlogu primérno vlitih svečnikov, ki so se kot zlato leskali na vélikem altarju; drugi pa je nalašč za to cerkev, kateri je tudi ključar, napravil ter v svoji znani fabriki vžil in daroval vratica pri obhajilni ograji, iz enacega blaga kakor so svečniki. Tako lepe so, da človek ne vé, bi li občudoval čisto litje ali krasno obliko in olupšavo na njih. Ni čuda, da so te vratica na lanski graški razstavi, kamor jih je bil g. Samassa poslal, našle splošno priznanje.

Najprej so pred altarjem novi župnik klečé zaklicali sv. Duha, potem pa se podali na leco, kjer so v čverstem govoru pazljivim poslušavcem, katerih je bila velika cerkev polna do zadnjega kotiča, povedali, kje in kako so do sedaj delovali, ter razložili šege pri vmeštanju novega župnika, pa pokazali, kake oblasti in dolžnosti da so prejeli vsled nove službe in kako so po božji milosti postali gospodar, ki ima čuti, da sovražni človek čistemu, lepemu semenu ne priseje ljulike.

Po govoru imeli so med obilno azistencijo slovesno sv. mašo, med katero se je izurjeni šentjakopski kor pokazal res pravega mojstra. — Zahvalna pesem sklenila je pomenljivo slovesnost, ki bo pričujočim gotovo dolgo ostala v živem spominu.

Iz Ljubljane. (Neumerljiv v belo oblečen človek.) Sedmega svečana je preteklo tri leta, kar je umerl mož, ki se še zmeraj skoraj ne dá misliti, da ni več med živimi — preblagi, nepozabljivi Pij IX! Kdor koli ga je kdaj vidil, mu je bridko misliti, da tega tako blazega moža ni več med živimi. Pa sej še živi. Dan njegove smerti, piše „Unità“, je bil dan njegovega rojstva. Poglejte v martirologij in našli bode, da dan smerti je pri mučencih imenovan dan rojstva: „Natalis s. Benedicti, natalis s. Lucii Papae, natalis s. Felicis Papae tertii“ itd. Tako smemo tudi upati, da 7. svečana je bil dan rojstva Piju IX.

Pij IX je umerl, živi pa naprej v svojem nasledniku. Rekel je Pij nekemu Francozu: „Ljubi sin, vaš papež je star, kakor vidite, in ne bode več dolgo živel; vendar veliko njegovih sovražnikov je padlo njemu ob desni in levi, in s pomočjo Božjo jih bode še vidil pasti več kot enega. Ali poslednjič bo treba iti tudi njemu. Nič zato, ljubi sin, papež ostane vedno po konci.“ — In drugi pot je bil pri njem plemeniti gospod Idvillski s svojim sinčkom, ter je Pij IX rekel: „Vtisnite mu

globoko v glavo spomin tega človeka v belo oblečenega ki je danes pred njim; in kar koli že se z menoj zgodi, ki nisem nič, vedite dobro, da tukaj na tem kraju, kjer jaz zdaj stojim, kadar se bo sinček svoj dan sem povernil morebiti s svojimi sinovi in s svojimi vnučiči, vedite, da tu, na tem mestu bode našel drugega moža v belo oblečenega, kakor je našel mene.“

Tako je. Rovarji so mislili, da s smertjo Pija IX bode pokopana tudi katoliška vojskujoča Cerkev. Pa kaj se je zgodilo?

Mož belo oblečeni vedno stoji na svojem mestu, in kakor ne menja svoje skrivnostne obleke, tako ne menja svojih nauk, svojih načel, svojih sklepov, svojih čednost, svoje besede. V belo oblečenega moža ne vodi samopridnost in ne kaka druga človeška strast; njega vodi večna pravica, vodi ga resnica, vodi ga Križ, kateri ga pa pelje k zmagi.

Slava je za Pija IX, ki vidi, da Leon XIII nada-ljuje njegovo delo; slava za Leona XIII, ki hodi po stopinjah Pija IX; in slava je za Petra, ki dalje živi v enem kakor v drugem: slava je za sv. Cerkev, ker če je bil Pij „križ čez križ“, je Leon XIII že „luč na nebu“ po svoji veliki učenosti, ki se vedno kaže v njegovih enciklikah, ktere občuduje vesoljni svet.

In ako je Pij ljubil sinove Slave ter je nam Štajarcem in Kranjcem, ko smo bili pri njem v Vatikanu, rekel z veliko ljubeznijo: Pojdite, ljubi sinovi, v cerkev sv. Klemena, tam bode vidili sledi svojih aposteljinov Cirila in Metoda, — je pa njegov naslednik Leon XIII s svojo encikliko o ss. Cirilu in Metodu luč prižgal, ki razsvetljuje vse sinove matere Slave. Toraj:

Slava Piju IX!

Slava Leonu XIII!

Slava vsim prihodnjim v belo oblečenim možem v Vatikanu!

Cerkvene pesmi v čast sv. Rešnjemu Telesu. V tiskarni g. J. Krajca v Novomestu so ravno na svitlo prišle „Cerkvene pesmi na čast sv. Rešnjemu Telesu“ (delo II.) za mešan zbor, vglasbil P. Hugolin Sattner. Natisnjene so z dovoljenjem visokočast. ljublj. knezoškofijstva, toraj se smejo rabiti pri očitni službi Božji. — Oblika je prav lična, papir lep in terden. Cena 80 kr. — Delo obsega 12 pesem, namreč: „Hvali Sijon; Molim te ponižno; Zdaj, o duša; O kam; Duša inoja; Jezik poj; Tu v Kruhu; Tukaj, duša; O Jezus, Božji Sin; Svetá začetnik; Zdaj se zbudi; Kot po merzli studenčnici.“ Gotovo prav pripravno je za orgljavce in sploh za pevstvo, da imajo mnoge pesmi enega namena v enem samem zvezku skupaj in upati je, da bodo Slovenci radi segali po tem lepem novem delu. Kdor pošlje imecovani znesek po nakaznici, dobi pesni prosto (franko). Sicer se dobivajo tudi po bukvarjah. — Tudi I. del „Cerkvenih pesem“ se pri gosp. Krajcu še dobiva po 50 kr.

Iz Celja. Poročila o zidanji dekliške šole pod vodstvom šolskih Sester povzema ob kratkem zgodovino te naprave. Milgsp. knez in škof so bili l. 1879 darovali 10 000 in pooblastili „katoliško podporno društvo v Celji“, da naj prevzame zidanje šolskega poslopja. 1. mal. travna 1880 so viši pastir sami blagoslovili vogelni kamen in do jeseni se je poslopje dogotovilo. Potrosilo pa se je bilo že 13.500 gl. in naj manj 5 000 je bilo še treba. Škof so toraj dodali še 1500 gl., drugi dobrotniki do 2000 gl. — V novopostavljeno šolsko poslopje se jemljejo deklice tudi v popolno oskerbljevanje.

Omenjeno „podporno katoliško društvo“ ima namen: podpirati učiteljice, pa tudi učenke privatne dekliške šole, — kar je vse hvale in podpiranja vredno. Trirazredno šolo oskerbljujejo v občno zadovoljnost že tretje

leto šolske Sestre iz matere hiše v Mariboru in obiskovalo je l. 1880—1881 šolo 210 učenk. Vstanovniki plačajo za sprejem v družbo enkrat za vselej po 40 gl., redni udje pa po 2 gl. na leto. Mnogi udje so dajali tudi radovoljnih darov. Vstanovnikov je do zdaj 30, rednih udov 113. Vsih dohodkov je društvo l. 1880 imelo 1946 gl., vsih stroškov pa 1911 gl., in vse društveno premoženje znaša 1742 gl. — To kaže, kako se z združenimi močmi dá kaj dobrega in koristnega napraviti.

Razgled po svetu.

Dunaj. Oddelek (klub) desnega središa (konservativna stranka) se vsled nekterih zadev, zlasti davkovskega vprašanja razločuje v dva dela, ki ohranita glavne načela, vendar pa utegne to dobri reči več škodovati, kot koristiti.

V **Solnogradu** se je deželni odbor skazal poštenega stražnika v prid deželnih koristi. S posebno zadovoljnostjo navoreč od onod naznanujejo, da deželni glavar **grof Chor nsky** je do vsih vradov dal ukaz, da odsihmal se ob nedeljah in zapovedanih praznikih mora opustiti vsako delo in opravilo (razun tega, kar je neogibno potrebno za občevanje in odvernjenje nevarnosti), bodi si to po pisarnah, napravah, stavbah, razmočvirjenjih, gojzdnih službah itd. — Naj bi se to povsod posnemalo, zakaj kdor se Bogu ni odvedal, mora vsak spoznati, da tam ne more biti Gospodovega blagoslova, kjer se ne spojuje zapoved: „Posveči praznik!“

Hervasko. Hervasko-turška meja (granica), kar se je od davno želelo, se je poslednjič zedinila s hervaskim kraljestvom, in zedinila sta se kraljevinska odbora, ogerski in hervaski, v tem, da odzdaj bodo Hervatje pošiljali po 40 zastopnikov v ogersko zbornico poslancev v Budapešt, po 3 pa v gosposko zbornico.

V **Munakovem** je nedavno umrl profesor **Poezl**, odpadnik od katoliške Cerkve k lažnjivo-imenovanemu „sterokatoličanstvu“. Bila sta pri pogrebu tudi odpadnika **Dollinger** in **Friedrich**; pa kdo vé, kako jima je bilo pri sercu, ko sta na grobu svojega prijatla slišala novico, da ranjki je želel umreti spravljen s svojo cerkvijo in je pred smertjo preklical svoje verske zmote! — Vsak, ako ni nalašč slep, spozná, da le v katoliški veri je dobro umreti, kakor je tudi Melanhton odpadnik svoje dni svetoval svoji umirajoči materi.

Prusko. (*Windhorstovo bojevanje za pravico.*) Omenili smo zadnjič nekoliko iz izverstnega govora **Windhorstovega** v Berlinu. Odgovarjal je **Windhorstu** g. **Bennigsen** in mu je marsikaj očital, toda **Windhorst** ga je tako posekal, kakor **Greuter** na **Dunaju** enega pastora in enega profesorja. Na očitaje, da je **Windhorst** en predlog že enkrat ponavljal, je le-tá rekel, da njegovi predlogi se bodo ponavljali tako pogosto, kakor le bodo okolišine dopušale. „Gutta cavat lapidem.“ Eden poslancev, kteremu je **Windhorst** sam rekel, da se je ponavljal v svojih predlogih, mu je bil odgovoril: Vi ne verjamete, koliko je potreba, da se kaka resnica razume. — Kultusministru, ki je **Windhorstov** govor o stiskah katoličanov rešetal kakor prisiljujoč, je **W.** rekel, da on dobiva naznanila od osebnih poročnikov, ki reč bolje vedó, kakor pa župani in minister; pa da naj pomisli minister, da je on odgovoren za vsako dušo, ki bo zgubljena (ker se namreč katoliškim duhovnom s toliko terdoserčnostjo brani pastirske dolžnosti izvrševati pri bolnikih in sploh pri vernikih). Napad, je rekel

W., mi je dal pogumnost. Tudi **Malakov** ni padel na en dan, pa poslednjič je bil vendar le premagan. Saj spoznali so vsi, da pomirjenje (s katoliško Cerkvijo) je potrebno in sklep ministrovega govora je bil že bolj spraven, kakor pa njegov poprešnji govor.

Zahvalil je **W.** tudi liberalca g. **Helldorfa**, ki je imel pogumnost raztrati verigo liberalizma ter je oklical prave načela čistega liberalizma. En glas se zasliši: „Sej Vi hočete biti konservativci?“ Nato je odvernil **W.**: „Ali mislijo mar gospodje, da pravo liberalstvo je v nasprotji s konservativizmom? Vaš liberalizem je razdiravec in g. **Helldorf** bi se brez truda lahko prepričal, da v središu (med katoličani in konservativci) je več liberalcev, kakor pa v tako imenovanih liberalnih strankah.“

Na očitaje, da njegov predlog (za svobodo v deljenji ss. zakramentov, za pomoč bolnikom itd.) draži ljudstvo, je **W.** odgovoril, da ljudstva nič ne bo dražilo, razun če bo predlog odveržen, kajti potlej bo katoliško ljudstvo vidilo, da poslanska zbornica ni zmožna povzdigniti se do véstne svobode in do prostega zverševanja vere. G. **Bennigsen** je rekel, da ljudstvo je trudno in središniki ga hočejo elektrizirati. Ali **W.** je odgovoril, da tukaj se ravna za dolžnosti, ki so Cerkvi naložene od njenega božjega Začetnika in za nespremljive načela.

G. **Virhov** ni prav razumel **Windhorsta**, toda **Virhov** ima tisto bolezen, kakor večina nemških profesorjev, to je, da nič ne morejo terpeti, kar je v zvezi z bistvom katoličanstva. Možje, ki se sami imenujejo varhe pravice in so ravnokar volivcem obljubili, da bodo zahtevali enake pravice za vse, odrekujejo naj bolj izvirne pravice katoličanom. Ako bodo zastoj vse enake poskušnje za povernjenje miru s Cerkvijo s pomočjo enakih predlogov, ako bode hierarhija (katoliška cerkvena vlada) razdjana na Nemškem, potem se utegne zgoditi, da bodo misijonarji hodili na Prusko, kakor dan danes hodijo v Kino in na Japonsko. To zarés bi bila revšina in nesreča, ako bi se v tej deželi moralo misliti, da protestantska večina tare katoliško manjšino.

Po vsih tih in tako tehtnih razlogih je **Windhorst** v predlog vendar padel in kulturna borba ima razgrajati s prešnjo goropadnostjo. Ali kjer je sila naj večji, je tudi pomoč Božja blizu, in gotovo je, da **Bismarkovi** rogje ne bodo do nebes prirastli!

V **berlemu** **Windhorstu** so pruski luteranarji komaj en predlog v prid katoličanov odbili, že jim je z drugim na vratu, kteri njihovi škodoželjnosti ne bo manjši zadrege delal, kakor poprešnji. Le ta zadeva odstranjenje paragrafa od l. 1875, vsled kterega se katoliškim škofom in duhovnom državna plača ne izplačuje.

Da se červ vesti tudi v terdih luteranskih persih nekoliko giblje, kaže ta le posebni dogodek. Ko je **Bennigsen** bil doveršil svoj neprizanašljivi (intolerantni) govor zoper **Windhorsta** ter katoličane, mu je minister **Puttkammer** čestital s tem, da mu je podal roko. Dva dni pozneje je minister dal kosilo in povabil tudi nekatere iz središa (katoliške stranke), kteri pa — niso prišli. Minister je razumel vzrok in pojasnoval je, da mu je čestital, češ, le kakor govorniku, ne zarad govoro-vega obsega. Katoličani pa bodo zapopadli, da tako lahkomišljene obnaše, ki se dá različno tolmačiti, se je bilo treba ogniti. („Aurora.“)

Francosko. V **Versaillih** je ključavničar **Herbelin** **Gambettovim** beričem storil to službo, da je ulomil vrata kapucinskega samostana, ko se je godilo dobro znano preganjanje in izganjanje redovnikov. Od tistega časa mu delo in zaupanje tako peša, da je k državnemu prefektu šel potožiti zarad revšine in nadloge, in prefekt

mu je pripomogel pri ministru, da je dobil službo nadzornika ječarskega v Poissy u. . . Malo vesela zaména, pa še manj vesela misel, da jo je dobil za tako potrežbo!

O Gambettu pišejo, da vedno stoji na verhuncu časa: tergovskim potnikom je govoril o vojski, generalom o miru, vinskem kupcem o vremenu.

Pariški vikši škof je v pismu do vlade protestiral zoper to, da bi se mlado duhovstvo jemalo v vojašino. Temu protestu so pristopili vsi francoski škofje.

Veliko sočutje se razodeva na Španjskem v prid francoskih, od Gambettovih framasonov in judov tertih in preganjanih katoličanov.

Pariški „Figaro“ piše: Gospodin Gambetta prejema po 72.000 frankov plače na leto, ima veličansko stanovanje v burbonski palači in družih pomočkov, v vsem po 222 tisoč letnih frankov.

Gambettovci so zopet dobili eno po ustih. Hotli so, da naj se tudi bogoslovci kar tebi nič v vojašino vtaknejo ter se prideržujejo tam, dokler se dá. Ker so pa vsi škofje zoper to protestovali, je vojni minister v zbornici naznanil, da le o vojski naj se bogoslovci pokličejo, pa le samo ko vojni duhovni in ko strežniki bolnikov po bolnišnicah. Za ta namen je minister dobil večino 263 glasov proti 221 sovražljivim gambettovskim.

Francija pod Gambettom ima tudi še osrečena biti s prav osorno tiskovno postavo, kakoršna je boje lastna le samosilnim Napoleonom.

Veliko iz samostanov pregnanih redovnikov, ki so se podali v svoje domačije, je izvoljenih v srenjske odbore in več njih tudi za župane (maire).

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

13. sveč. Perva predpepelnična nedelja ali septuagizima. S. Katarina. 14. S. Valentin. 15. S. Favstin. 16. S. Julijana. 17. S. Konstancija. 18. S. Flavijan. 19. S. Konrad. 20. Druga predpepelnična nedelja ali seksagezima. S. Eleverij.

Zahvale:

Št. 1. Tako omamljena in zmotena ter obupana, da se ji je tudi v govorjenji poznalo, da se je ljudi in cerkve ogibala, in še zapisanih zdravil ni hotla vživati, — je bila v „Danici“ in v nekem drugem kraju v molitev priporočena. Nato se ji je brez rabe družih zdravil zboljšalo. Toraj bodi naznanjena naj serčniši obljubljenah zahvala večnemu Bogu in N. lj. Gospej.

M. U., teta.

Št. 2. Že 15 dni za legarjem v nezavednosti bivši oseba je bila priporočena v prošnje N. lj. G., bila ji je že pripravljena obleka za mertvaški oder, ker vsi, tudi zdravniki, so rekli, da ni nič več upanja. Potem pa se je zopet zavedila, da je bila za smert prevedena, bolj šalo se ji je in čisto je ozdravela. Po storjenem namenu bodi naznanjena zahvala Božji dobroti in N. lj. Gospej presv. Serca!

Iz Ljubljane.

Terezija V.

Št. 3. Ostala mi je bila ribja kost v gerlu in me je hudo bolelo, tudi noga me je celo leto bolela, da sem težko hodila; ko sem pa začela 9dnevničo opravljati, mi je v gerlu koj poleglo in tudi z nogo je bilo vedno boljše ter sem zdaj čisto zdrava. Po storjeni obljubi bodi s tem očitno naznanjena zahvala N. lj. Gospej presv. Serca za tako dobrotno uslišano prošnjo.

V Škofji loki, 4. sveč. 1881.

M. P.

Št. 4. Prav hude očesne bolezni po serčni molitvi k sv. R. Telesu in na priprošnje N. lj. G. presv. Serca rešena, naznanjam očitno in živo zahvalo Jezusu v naj svetejšem Zakramentu in N. lj. Gospej. U. P.

V molitev priporočeni:

Mlad mož, ki je že dolgo časa bolan, bodi živo priporočen v molitev, da bi še o pravem času poskerbel za svojo dušo. — Spreobrnjen e nekega očeta in nekega sina, ki sta pijančevanju vdana. — Neka oseba za posebne dušne, pa tudi za telesne potrebe. — V dušnih in telesnih potrebah neka oseba. Zahv. se nazn. — Bolan duhoven, prav serčno priporočen v bratovsko molitev. — V prav hudih telesnih in dušnih težavah in zadevah neka žena za pomoč. — Bolna že leto in dan prav nevarno na obrazu za ozdravljenje, če je Božja volja. Zahv. se naznani. — Dve fari na Dolenjskem za srečen izid in Božji blagoslov sv. misijona. — Že dolgo v drobu bolna za zdravje. — Duhoven za milost, da bi bil res pravi namestnik Jezusov.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

14. sveč. Naj bolj popolnoma človek je tisti, kdor naj bolje zna svojo voljo z Božjo voljo zedinjati.

15. Samega sebe gospodovati se pravi: samega sebe izobraževati.

16. Kjer koli misliš, da je posebna zemeljska sladkost, tam je prav blizo velika britkost.

17. Veliko ložej je serce čisto ohraniti, kakor pa že umazano očistiti.

18. Kadar hočeš berzo kaj počét,
Štej poprej saj: ena, dvě, do pět;
Brez pomislika storjeno
Vselej rado je skaženo.

19. Ponižno spoznavanje samega sebe te veliko poprej pripelje k Bogu, kakor pa naj veči učenost, zaradi katere te morebiti stoletja občudujejo, nebeščani pa milujejo.

20. Za vertanje bistrih prašanj se obračajo dnevi; za iztrébljanje pregréh in sajenje čednosti morebiti komaj ure. (Misli med drugim na šole: kako malo se dela za lepo obnašanje, ki se pa vendar ojestro „klasi ficira“.)

Listek za raznoterosti.

Mlačni kristjan in hribolazec.

Gorolazce opazujte,
In nad njimi se zgledujte,
Vi popotniki na Sijonsko goró:
Ni jih potov strah nobenih
Z ostmi smerti obsajenih,
Da okrog le malo z verha se ozró!

Ali vam na Sijon gori
Po le kratki se pokori
Večno lep razgled preblaženim odpré —
V lice večnemu Očetu,
Ki kras daje nebu, svetu,
Sam studenec nevsahljiv lepote vse.

Vi pa pod goró stojite,
Roke križema deržite
Merite z očesom plahim pot stermó!...

Kaj, če leni bote zerli,
 Če v lenobi svoji taki vmerli?
 Oh, na Sijon, „Sveto goro“, vas ne bo!

P. Š.

Zahvala. Za toliko izrazov in dokazov prijateljstva in blagoserčnosti pri haštopu mestne fare sv. Jakopa, v cerkvi pri vmesovanji in sicer, vsim prijateljem in prijateljicam in vsemu občinstvu priserčno zahvalo naznanujem! Bog plačaj obilno vsim!

Janez Rozman, fajmošter.

V katoliški družbi se nadaljevajo ob sredah od 7 do 8 večerni govori. Poprej dvakrat je govoril gosp. Toman o narodnosti; zdaj je g. Keržič pričel o ranjem slavem Kolpingu.

Naročnikom na knjigo: „Spovednik in njegova služba“ naznanujem, da je še ne morem razposlati, ker je tiskar ni zgotovil, in kakor zdaj prevedim, je zavoljo obilnega drugega dela tudi še ne bo tako hitro doveršil, kakor sem upal. Zato preč. gg. naročnike prosim poterpljenja. Berž ko dobim knjigo zgotovljeno, se bo razposlala.

Fr. Kosec, župnik v Truškah.

„**Kruh nebeški**“. Te prelepe bukve, po katerih se že popraša, se dobivajo v katoliški bukvarni, ne vezane po 40 sold., vezane po kakosti vezanja. Dohodki od 950 zvezkov te knjige so namenjeni za deško sirotšnico, toraj toliko veči spodbudek, da bi se obilno kupovale, ker kupec bo ob enem dosegel dva namena.

Letno sporočilo Marijnega društva za leto 1880 kaže, da je preteklo leto pridobilo 149 novih udov in da premoženje se je pomnožilo za 1017 gl. Umerlo pa je 60 družnikov in 16 otrok. Bratovšina zdaj šteje 1923 udov; pogreša se pa še mnogo rodoljubov, kakor pravi poročilo, in želi, naj bi se društvo čez vso deželo razširjalo, ker če se bo društvo bolj množilo, ložej bo podpiralo svoje uboge družbenke in lepšalo njih pogrebe, pa tudi po smerti skerbelo za njih blagor s ss. mašami. Načelnik društva je mestni srenjski odbornik, hišnik itd. gsp. Jož. Regali.

Na Koroškem je č. g. Juri Kahn, fajm. v Zagorici, gredé bolnika previdit, čez neki rob padel in mertev obležal. R. I. P.

Škof za Sarajevo je imenovan preč. gosp. Jožef Stadler, učen mož, profesor na zagrebškem vseučilišu.

Z Dunaja, 1. svečana. (Poterdilo.) Podpisani poterjujem, da sem od preč. g. vrednika „Daničinega“ v Ljubljani za misijon redovnikov vstajenja J. Kr. v Adrianopolu z naj večji hvaležnostjo prejel nabirke omenjenega časnika, to je: 140 gl. 50 kr. a. v.

Tomaž Brseska,

prednik mis. red. vstaj. J. Kr. v Adrianopolu.

Zraven tega naznanja preč. o. Tom. Brseska, da se bode še precej časa mudil na Dunaju (im k. k. Waisenhaus B. IX), od koder bode začasno izhajal na Moravsko, v Šlezijo, v Krakovo, potem še le čez več tednov, se misli vrniti na Jutrovo. Skerbeti mora namreč, da dobi pomoči za silo važni svoj misijon v Bulgariji.

Staršina med vsemi škofi vesoljnega katoliškega sveta je preč. gosp. Mak Hale, nadškof v Tuam-u na Irskem, ki je ravnokar nastopil 90. leto svoje starosti. Irski časniki so s sinovsko radostjo naznanili, da je prečastiti g. prelat bil zmožen božični dan že sedem in šestdesetkrat vse tri sv. maše ob enem opraviti. Mak-

Hale je bil rojen v začetku l. 1791 in je bil l. 1825 posvečen za škofa.

Poslednje novice. V državnem zboru je dokončana postava zoper oderuhe, ki bo to gerdo sleparstvo saj nekoliko krotila. Nekteri levičarji so še na vse zadnje iskali za oderuštvo kaj storiti, pa se ni dalo. Zdaj se je pričela obravnava, vsled ktere bodo kvarte kolekovane (štempljevane), pri čemur ne bo noben pameten zaviden, če na to robo tudi prav visok kolek stavi in rajši pri petroleju in kavi revežu prizanašajo.

Ogersko-gerški katoličani so državni zbornici v Budapešti izročili prošnjo, naj se v Hajdu Darog u vstanovi nova gerško katoliška škofija.

Razmere med Grecijo in Turčijo se vedno huje napenjajo. Greki hočejo kardelo 82.000 mőz na noge spraviti, Turki pa 100.000 in še reservo 40.000 mőz.

Framasoni v zbornicah na Francoskem in Laškem se pehajo zdaj za ločitev zakonov. Poslanec Lagrange pa je iz pravnega in nramnega stališa dokazal, da je zakonska zveza neločljiva po svoji naravi, da je nasprotna cutilu nezmérne večine naroda in ima prav za prav le Naquet a (ki je ta predlog stavil) in kazališne poete na svoji strani. Ločitev požele le velikaši in sitni ljudje, delavcu in kmetu se to iz globočine serca gnjusi. L. 1792, ko je bilo to divjaštvo dovoljeno, se je na Francoskem v 17 mescih dogodilo 5000 razločitev, med temi še le osem dni stari zakoni. 8. t. m. je ta predlog padel.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Č. g. Karol Ceme, duhovni pom. v Mengšu, je postal administrator za št. Lampert. — Č. g. Janez Gnjezda, prefekt v Alojzijevišu, je izvoljen za veroznanskega učenika na mestnih deških šolah. — Prestavljeni so čč. gg.: Pavel Kramer iz Selc v št. Mihel pri Novem mestu; Fr. Zor iz Stopič v Begnje; Jan. Hudovernik iz Begenj v Selce; Jernej Zupanec iz Kamne gorice na Ig; Jak. Sušnik v začasni pokoj. — Umerl je 28. pros. č. g. Jak. Vindišar, duh. pom. v Križih pri Terž. R. I. P. — Duhovnja Sora je bila razpisana 11. pros.

Dobrotni darovi.

Za bulgarski katol. misijon v Adrianopolu: Helena Pečar 1 gl. za tabern. — Č. g. Prim. Peterlin 2 gl.

Za misijone oo. Trapistov med Kafri: Po gosp. dr. Jan. Bleiweisu 5 gl. iz benedikt. št. Paveškega samostana.

Za afrikanski misijon: Od ranjc. č. g. V. Peharca 20 gl. — Pn. g. kan. dr. L. Klofutar 1 gl. — Po pn. g. kan. P. Urhu 1 gl.

Za zidanje samostana Nazareta pri Banjaluki: Neimenovan 20 gl.

Za sv. Očeta: Pn. g. kan. dr. L. Klofutar 10 frankov v zlatu. — Prof. J. S. ces. cek.

Za sv. Detinstvo: Po č. g. Prim. Peterlinu 6 gld. — Neimen. 37 kr. — Pn. g. dr. J. Gogala 10 frankov v zlatu.

Za spominek č. g. Pirca misijonarja: Č. g. Greg. Šlibar 1 gl. 40 kr.

Za bratovšino presv. Rešnjega Telesa: Po čast. gosp. Uršulinaricah 19 gld. 09 kr. — Duhovnja Dobovec za to in za lansko leto 11 gl. 60 kr. — Duhovnja Osilnica 50 gl. — Duhovnja Krašinja 6 gl. 68 kr.

(Drugi dar. prih.)